

Jasmina Jalonen

Iitu Käpy seikkailee

Iitu Käpy seikkailee

Jasmina Jalonen

© 2023, Jasmina Jalonen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-33-0222-8

litun ensimmäinen seikkailu

Mäntymetsässä oli tuulinen päivä. Puhuri keinutteli puiden oksia. Neulasia satoi maahan kuin lunta. Erään männyn oksalla roikkui pieni käpy, jonka nimi oli litu. Litu oli katsellut metsää oksaltaan jo tarpeeksi kauan. Nyt hän halusi mennä tutkimaan sitä lähempää, maan pinnalta. ”Tahtoisinpa jo alas. Täällä on niin tylsää vain katsella kaikkea”, litu huokaisi.

Silloin kova tuulenpuuska tarttui litun oksaan ja ravisteli sitä kovasti. litua jo hiukan pelotti. litu tunsu irtoavansa oksasta. ”Huiii!” hän huusi. Oksat viuhuivat litun ympärillä. Viimein hän tömähti pehmeille sammalille. ”Olipa pudotus. No, nyt olen sitten täällä.”

Maan pinnalla oli kovin erilaista kuin puun oksalla. Tuuli ei tuntunut, eikä kuulunut lintuja. Oli tiheää heinää ja jäkälää. litua alkoi yhtäkkiä jännittää. Mistä sitä tietäisi, mitä kaikkea täällä kohtaisi... Olisiko sittenkin ollut mukavampaa jäädä puun oksalle?

Mutta litu rohkaisi mielensä ja tutki ympäristöä. Nyt hän sai nähdä kukatkin lähempää. Ne olivat todella kauniita ja tuoksuivat hyvältä.

Sitten litu suuntasi kohti suurta kantoa, joka oli aivan hänen kotimäntynsä vierellä. Joku asui siinä. Kannossa oli pieni ovi ja ikkuna, jossa oli kodikkaat pitsiverhot. Oli kannossa savupiippukin, ja sieltä tuprusi savua. Ovi oli auki, ja litu kurkisti sisään varovaisesti. Huone oli täynnä kaikenlaista tavaraa. litu ei edes tiennyt, mitä se kaikki oli.

”Tervehdys”, huikkasi rusettipäinen käpy.

”Minä olen Milli ja tämä tässä on sisareni Lilli.

Taidat olla aivan uusi käpy. Mikä sinun nimesi on?”

”Minun nimeni on litu. Hauska tutustua. Olettekin ensimmäiset, jotka olen tavannut.”

”Haluaisitko ostaa jotakin?” kysyi Milli.

”Ostaa? Tämä on siis kauppa. Ei minulla ole rahaa, sillä putosin juuri puusta.”

”Siltä sinä hieman näytätkin, mutta ei se mitään”, Lilli puuttui keskusteluun. ”Me voimme antaa sinulle tervetuliaislahjaksi jotakin. Mitä haluaisit?”

litu yllättyi iloisesti. Kylläpä nämä kävyt olivat ystävällisiä. Hän katseli tavaroita ja mietti pitkään. Lopulta hän valitsi punaisen huivin. Hän sitoi sen suomuihinsa ja ihaili itseään peilistä. ”Kiitos paljon”, hän sanoi.

litu tarvitsi myös oman kodin. Sellaista ei kuitenkaan voinut ostaa Millin ja Lillin kaupasta. Mutta kauppiailta oli ratkaisu tähänkin ongelmaan. ”Naapurissa on tyhjä kanto. Sinne voi muuttaa”, he sanoivat ja osoittivat ikkunasta ulos.

He lähtivät esittelemään sitä litulle. Kanto oli pieni ja sammaloitunut. Katolla kasvoi jäkälää ja oven yläpuolella oli kääpä. Kanto tuntui vielä kolkolta ja autiolta. litu kuitenkin päätti, että siitä tulisi yhtä mukava kuin Millin ja Lillin kodista.

”Nyt minä aion ryhtyä töihin. Pitää vähän sisustaa”, litu sanoi. ”Kutsun teidät kylään, kunhan on valmista.”

litu lähti metsään etsimään tarpeellisia esineitä. Hän löysi ensin puupalikan, josta saisi mainion pöydän. Sitten vielä sammaleita sohviksi, sinikellon lampunvarjostimeksi ja pullonkorkin piirakkavuoaksi. litu katseli löytämäänsä pullonkorkkia. Jos hän aikoi kutsua vieraita, heille olisi tarjottava jotakin. Piirakka varmasti maistuisi. Ensin litun olisi löydettävä tarveaineita.

Mitään kelvollista ei kuitenkaan löytynyt. Sen sijaan litu huomasi jotakin muuta. Jokin suuri ja keltainen leijui narun päässä pienestä koivun taimesta. Se oli ilmapallo! litu päätti mennä tutkimaan sitä lähempää. Hän ei ollut koskaan ennen nähnyt ilmapalloa ja oli hyvin kiinnostunut löytämästään esineestä. ”Mistäköhän tämäkin on tänne metsään tullut”, mietti litu. Hän päätti viedä ilmapallon kotiinsa koristeeksi tupaantuliaisia varten. litu sai kuitenkin huomata, ettei se ollutkaan niin helppoa pienelle kävyllä. Kun hän hiukan kiskoi narua, pallo irtosi vetäen hänet mukanaan.

”Apua! Eihän tässä pitänyt näin tapahtua!”

Pian litu jo leijaili pallon kanssa korkealla ilmassa mäntyjen latvojen yläpuolella. Taakse jäivät hänen kotimäntynsä, sekä Lillin ja Millin kanto. Alhaalla näkyi suuria koivuja ja kuusia, mutta ne olivat paljon pienemmän näköisiä näin ylhäältä katsottuna. litu huomasi metsän halki virtaavan puron, jota ei ollut ennen nähnyt. Häntä pelotti. Taas hän roikkui korkealla maan pinnasta, mutta tällä kertaa tuntemattoman esineen varassa, eikä hänellä ollut

aavistustakaan, mihin tämä esine oli matkalla.

Jonkin ajan kuluttua ilmapallo alkoi laskeutua alemmas. Ehkä sitä väsyttää lentäminen, ajatteli litu. Häntä ainakin väsytti. Nyt ilmapallo leijaili metsän korkeudella. Litu näki ympärillään kookkaita lehtipuita. Ne olivat tammia. Ilmapallo ajelehti uhkaavasti kohti valtavan paksua tammipuuta.

POKS!

Pallo puhkesi terävään oksaan. Litu jäi roikkumaan ilmapallon naruun. Hyvin varovaisesti hän hivutti jalkansa alemmalle oksalle ja huokaisi helpotuksesta.

”Hei! Kuka sinä olet?” kuului ääni hänen vierestään. Se oli tammenterho.

”Olen litu. Entä sinä?”

”Tommi Tammenterho. Saanko kysyä, mistä sinä tänne tupsahdit?”

Litu kertoi Tommille kaiken mitä hänelle oli tapahtunut sinä päivänä. Tommi kuunteli kiinnostuneena keskeyttämättä. Sitten Tommi sanoi: ”Aikamoinen seikkailu! Voin näyttää kuinka pääsemme alas täältä. Voin myös auttaa sinut takaisin kotiisi ja tarvitsemasi marjatkin voin järjestää.”

”Voi, kuinka sinä olet kiltti. Tuhannet kiitokset!”

Tommilla oli salainen liukumäki tammien kuoren sisällä. Sitä pitkin saattoi liukua alas asti.

”Otetaan kovat vauhdit”, neuvoi Tommi. ”Jihaaa!” he kirkuivat vauhdin huumasta. Liukumäen päästä alkoi kajastaa valoa ja lysti loppui. Litu ja Tommi lensivät heinikkoon.

”Sinullapa vasta on liukumäki”, sanoi litu. ”Tuommoisen minäkin haluaisin.”

”Tule litu. Tuolla on marjoja”, sanoi Tommi ja osoitti mätästä tammen juurella. Niitä oli paljon! Tommi ja litu keräsivät niitä heinänkorteen. Kun niitä oli tarpeeksi, litu alkoi tähyillä ympärilleen. Missä Mäntymetsä mahtoi olla?

Tommi mietti hetken ja sanoi: ”Kävelymatkasta tulisi liian pitkä. Täällä virtaa kuitenkin puro Mäntymetsään päin.” Hän tarkoitti sitä puroa, jonka litukin oli nähnyt lentomatkallaan.

”Hyvä ajatus, mutta minulla pitäisi olla vene”, litu totesi.

”Voit lainata minun kaarnavenettäni.”

”Tule toki mukaan. Pidän tänään tupaantuliaiset. Sinäkin olet tervetullut, koska olet auttanut minua.”

Tommi ilahtui kutsusta. Niin he lähtivät yhdessä Tommin kaarnaveneellä kohti Mäntymetsää. Ei mennyt pitkään, kun litu jo tunnisti seudun tutuksi. ”Tuolla on minun kotikantoni,” huudahti litu. Hän ja Tommi ohjasivat veneen puron penkereelle. Sitten he nousivat maihin ja ottivat marjat mukaansa.

litu esitteli kotinsa Tommille. Tämän mielestä se oli oikein mukava. He päättivät alkaa heti järjestelemään juhlia. Tommi puristi marjoista mehua ja litu teki piirakkaa. Juuri kun he olivat saaneet kaiken valmiiksi, oveen koputettiin.

”Hei litu! Onnea uuteen kantaan!” Milli ja Lilli sanoivat. litu toivotti heidät tervetulleiksi ja esitteli Tommin. Millillä ja Lillillä oli jotakin mukanaan. Lahjapaketti! Mitä siinä mahtoi olla?

”Näet kun avaat”, sanoi Lilli arvoituksellisesti.

Pieni männynkäpy litu putoaa puusta. Siitä alkavat hänen seikkailunsa Mäntymetsässä ja ja kauempanakin! Litun kokemusten kautta maailmaa voi katsella niin ylhäältä kuin alhaaltakin, kävyn näkökulmasta. litu saa monia ystäviä ja joutuu välillä pulmiinkin. Mutta yhdessä niistä kuitenkin selvittää. Lyhyet ja opettavaiset tarinat sopivat alle kouluikäisille lapsille iltasaduiksi.

